

Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 2/62 και 3/62

Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και Βασιλείου του Βελγίου

Περίληψη της απόφασης

1. Διαδικασία — Υποχρεώσεις των κρατών μελών της ΕΟΚ — Παράβαση — Εξουσίες της Επιτροπής — Διαδικασίες κατά παρέκκλιση — Έλλειψη αποτελεσμάτων επί της ασκήσεως αυτών των εξουσιών
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 169 και 226)
2. Υποχρεώσεις των κρατών μελών της ΕΟΚ — Παράλειψη — Μεταγενέστερη αίτηση παρεκκλίσεως — Αποτέλεσμα
3. Εισαγωγικοί δασμοί — Κατάργηση — Απαγόρευση δημιουργίας νέων δασμών — αυστηρός χαρακτήρας της εν λόγω απαγορεύσεως
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 9 και 12)
4. Εισαγωγικοί δασμοί — Κατάργηση — Φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος — Έννοια
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 9 και 12)
5. Πολιτική της ΕΟΚ — Κοινοί κανόνες — Φορολογικές διατάξεις — Φόροι κατά την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ — Περιεχόμενο αυτού του άρθρου
6. Κοινή αγορά — Κοινοτικές διαδικασίες — Μονομερείς αποφάσεις που πρέπει να αποφεύγονται

1. Διαδικασίες που τείνουν στην παρέκκλιση από τους κανόνες της Συνθήκης, όπως οι προβλεπόμενες στο άρθρο 226 της Συνθήκης ΕΟΚ, των οποίων η κατάληξη εξαρτάται από την εκτίμηση της Επιτροπής, διακρίνονται, τόσο λόγω της φύσεώς τους όσο και λόγω των αποτελεσμάτων τους, από τη διαδικασία την οποία μπορεί να κινήσει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 169 και, επομένως, δεν μπορούν να επηρεάσουν την τελευταία αυτή διαδικασία.

2. Αίτηση για να επιτραπεί παρέκκλιση από τους γενικούς κανόνες της Συνθήκης δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να καταστήσει νόμιμα τα ληφθέντα μονομερή μέτρα που αντιβαίνουν στους εν λόγω κανόνες και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να νομιμοποιήσει αναδρομικώς την αρχική παράβαση.

3. Όπως προκύπτει από τη σαφήνεια, την αυστηρή διατύπωση και την ανεπιφύλακτη έκταση εφαρμογής των άρθρων 9 και 12, τη λογική των διατάξεών τους και το σύνολο της Συνθήκης, η απαγόρευση νέων εισαγωγικών δασμών, συνδεόμενη με τις αρχές της ελεύθερης κυκλοφορίας των προϊόντων, συνιστά ουσιώδη κανόνα και, κατά συνέπεια, κάθε ενδεχόμενη εξαίρεση, άλλωστε στενής ερμηνείας, πρέπει να προβλέπεται σαφώς.

4. Κατά την έννοια των άρθρων 9 και 12 της Συνθήκης ΕΟΚ, ως φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος μπορεί να θεωρείται, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία του ή η τεχνική του, μονομερώς επιβαλλόμενο τέλος, είτε κατά την εισαγωγή είτε μεταγενέστε-

ρα, και το οποίο, πλήττοντας ειδικώς εισαγόμενο προϊόν κράτους μέλους, κατ' αποκλεισμό του ομοειδούς εγχώριου προϊόντος, έχει ως αποτέλεσμα, αλλοιώνοντας την τιμή του, να έχει την ίδια επίπτωση που έχει και ένας δασμός επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προϊόντων.

Αυτή η έννοια, χωρίς να εμφανίζεται ως εξαίρεση του γενικού κανόνα απαγορεύσεως των εισαγωγικών δασμών, εμφανίζεται, αντιθέτως, ως η αναγκαία συμπλήρωσή του που επιτρέπει ο εν λόγω κανόνας να καθίσταται αποτελεσματικός. Η έννοια της φορολογικής επιβάρυνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος, όντας προσκεκολλημένη διαρκώς στην έννοια «εισαγωγικών και εξαγωγικών δασμών» τονίζει τον σκοπό της απαγορεύσεως, όχι μόνο των μέτρων που εμφανώς περιβάλλονται την κλασική τελωνειακή μορφή, αλλά ακόμα και όλα τα μέτρα τα οποία, εμφανιζόμενα υπό άλλες ονομασίες, ήτοι εισαγόμενα μέσω άλλων μεθόδων, θα κατέληγαν στα ίδια προστατευτικά ή εισάγοντα διακρίσεις αποτελέσματα, στα οποία καταλήγουν και οι δασμοί.

5. Μολονότι το άρθρο 95, παράγραφος 1, ανέχεται σιωπηρώς «φόρους» επί εισαγόμενου προϊόντος, αυτό το ανέχεται στο μόνο και περιοριστικό μέτρο που αυτοί οι φόροι πλήττουν με τον ίδιο τρόπο τα ομοειδή εγχώρια προϊόντα. Το πεδίο εφαρμογής αυτού του άρθρου δεν μπορεί να επεκταθεί μέχρι του σημείου να επιτρέψει οποιαδήποτε αντιστάθμιση μεταξύ φορολογικής επιβάρυνσεως, που δημιουργείται για να πλήξει εισαγόμενο προϊόν, και επιβάρυνσεως διαφορετικής φύσεως, οικονομικής για παράδειγμα, που βαρύνει το ομοειδές εγχώριο προϊόν.

6. Τα κράτη μέλη, για να επιλύσουν δυσχέρειες που μπορούν να αναφανούν σε ορισμένο οικονομικό τομέα, θέλησαν να θεσπίσουν κοινοτικές διαδικασίες προς αποφυγή της μονομερούς παρεμβάσεως των εθνικών διοικήσεων.